

Cyklus pěti postních kázání: „Cesta k životu: Od pokušení k vzkříšení“

Kázání 4/5 - **4. postní neděle (Laetare)**. Hlavní téma: „**Chci vidět**“ - život roste ve světle pravdy

Sestry a bratři, dnešní neděle nese staré latinské jméno **Laetare - neděle radosti**. Uprostřed postní doby to zní téměř paradoxně. Postní čas v nás spíše otevírá otázky, než aby přinášel snadné uspokojení: vidíme své limity, své stíny, někdy i únavu z toho, že se točíme v kruhu. A přesto nás Bible vybízí k radosti (ne povrchní, ale hluboké): **Bůh se dívá jinak než člověk a chce otevřít naše oči**. Nečiní to proto, že nás chce ponížit, ale naopak – **chce nás uzdravit**.

V prvním čtení Samuel hledá krále. Vidí Jesseovy syny: dívá se lidským pohledem na silné, vysoké, působivé muže. Přirozeně se mu zdá, že právě tady musí být odpověď. Ale Bůh ho zastaví větou: **„Člověk soudí podle zdání, Hospodin však vidí do srdce.“** A nakonec volba padne na Davida, nejmladšího, nečekaného, toho, s nímž nikdo nepočítal.

Tady vidíme důvod k radosti: **Bůh se dívá do lidského srdce**. My máme sklon hodnotit, sebe i druhé, podle zdání: podle výkonu, dojmu, image, podle okamžitého stavu. A často podobným způsobem sami nad sebou vynášíme tvrdé rozsudky: „Zase to nevyšlo... Bůh už mě musí mít dost.“ Ale Bůh se skutečně dívá jinak než my, dívá se do srdce. Vidí i to, co se v nás teprve rodí: touhu po dobru, drobný začátek, který ještě není vidět. Vidí člověka v celku. A proto **člověka neodepisuje**.

Stejný motiv vnímáme v evangeliu. Ježíš jde cestou a uvidí člověka slepého od narození. Učedníci mu položí otázku, která byla shodná s tehdejší farizejskou interpretací bolesti a nemoci. Utrpení bylo vnímáno jako trest, nemoc jako důkaz viny. Ptají se zcela lidsky a logicky: **"Mistře, kdo zhřešil: on sám, nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?"** Ježíš tuhle zkratku odmítne. Vůbec nezlehčuje problematiku hříchu; ale nechce, aby se člověk stal soudcem druhých a aby se z Boha udělal účetní. Odpovídá apoštolům, že se to děje proto, **aby se na něm zjevily Boží skutky**. Jinými slovy: **i tam, kde je tma, může začít světlo**. I tam, kde člověk vidí jen slepou uličku, může Bůh otevřít cestu.

Ježíš uzdravuje toho člověka, ale evangelium naznačuje, že nejde jen o oči. Jde o něco hlubšího: **o světlo v srdci**. Slepý muž začne vidět, a přitom kolem něj roste odpor, podezírání, výslechy, ironie. Farizeové, kteří byli přesvědčeni, že vidí, se propadají do stále větší slepoty. A tady se dotýkáme tvrdé pravdy: **největší slepota není v tom, že nevidím; největší slepota je v tom, že si namlouvám, že vidím, a proto už se nenechám oslovit**.

Uzdravený člověk přitom prochází procesem, který je neobyčejně lidský a realistický. Nejprve o Ježíši mluví prostě: „Člověk jménem Ježíš.“ Potom řekne: „Je to prorok.“ A nakonec, když ho Ježíš vyhledá poté, co ho farizeové vyhnali, vysloví větu, která je vrcholem jeho víry: **„Věřím, Pane.“** Všimněme si, že **víra je proces**, který občas vede i přes ztrátu. Ten muž zaplatí za pravdu: je odstrčený. A právě tehdy se ukáže největší jemnost evangelia: **Ježíš si ho najde**. Když ho lidé vyřadí, Ježíš si ho vyhledá. **V temnotě nejsme sami, ale Ježíš je tam s námi**. A to je další důvod k radosti.

Postní praxe:

- Nebojme si položit důležitou otázku: **Jsou moje oči víry otevřené?** Nebo jsem si zvykl žít tak, jako by Bůh v mém životě nebyl?
- Odpověď nemusí být dlouhá. Může začít jednou krátkou modlitbou, která je pravdivá a pokorná: **„Pane, dej mi vidět.“**
- **Vidět sebe bez sebeklamu. Vidět druhé bez předsudků. Vidět Boží světlo i tam, kde jsem si zvykl na šero.**

Amen.